

HATIRATIM

ALİ EROL

HATIRATIM

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى رَسُولِنَا
مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ

Maiyyet-i zâtiye, maiyyet-i zamâniye ve maiyyet-i mekânîye (zâtının, zamanının ve mekânının maiyyetine), **mazhariyet şerefi nasip olan, Hz. Üstazım'dan (k.s.), görüp öğrendiğim bazı mevzular:**

Ulûm-ı ilâhî okuma aşkıyle zâhirî âlimlerin elini eteğini öpüp, kendilerinden bir şey öğrenmeye uğraşırdım. Fakat arabî ilminin alfabesi olan yirmi dört sıgayı dahi öğrenmek kabil olmadı.

Hz. Üstaz'ın (k.s.), İstanbul'da seri bir üslupla tedrisat yaptıkları haberi ulaştı. Mesleğim olan terzi dükkânımı kapatıp birkaç ay idare edecek harçlıkla kendisine mülâki oldum. Talebim kabul, derse başlamak şerefi nasip oldu.

Her çeşit güzelliğe sahip, feyizli, manevî bir haz içinde derslerin akışıyla hafızamda Kur'ân-ı Kerîm'i hıfzetmek arzusu dahi doğmuş bulunuyordu.

Sene 1943-1945. Yüce himmet, şefkat ve manevî iltimaslarıyla mensupları arasına karışmak şerefi nasip oldu. Şüphesiz benzeri görülmeyen bir âlem ve ruhanî hayat tarzı başlamıştı.

Okumak için İstanbul'a geldiğimizde, Kemal Ağabeyin evlenmek için kiraladığı henüz inşaatı yeni bitmiş, öylesini ilk defa gördüğümüz dairesinde bir müddet kaldık.

Bir gün biri müracaatla:

"Efendi hazretleri, oğlumu okutmak istiyorum. Ne ücret alıyorsunuz?" diye sordu.

Hz. Üstaz (k.s.) -İlâ yevmil kıyam ruhu şad olsun, Cenâb-ı Hak himmet ve teveccühlerini daim eylesin-:

"Sen çocuğunu hemen getir. Talebeden para alınmaz; talebeye para verilir. Okusun da dinine, kitabına, millete hizmet etsin." buyurdular.

Nitekim, zâtı şerifleri buyurdıkları gibi, eski âdetleri kökünden değiştirip bu usulü ihdas ettiler. Her gün derse başlarken talebelerine tek tek hatır sormak âdetleriydi. Bazan da tatlı latifeler...

Kendisinde gördüğüm, hiçbir ana babada görülmesi mümkün olmayan şefkat ve Verâset-i Muhammediye nuru, ruhumu iyice sarmış, işimi, ev ve çocuklarımı unutmuştum. Okuyup hizmet etme gayreti, feyizli sohbetleriyle gönlümü uyarmıştı. Huzur-ı saadetlerinden bir saat ayrılmak dahi ağır geliyordu. Hâlbuki her gün sekiz saatten noksan ders okumuyorduk. Dersin